Και τώρα τι κάνουμε;

Καλπάζει η κατάπτωση της εργατικής τάξης. Μετανάστες και Έλληνες εργάτες γινόμαστε όλο και πιο φτηνοί. Είναι μια φτήνια που δεν έχει να κάνει μόνο με τον μισθό, αλλά με τη γενικότερη κοινωνική θέση μας, με την αξία της ζωής μας.

Τα όσα ζούμε είναι το τελευταίο μέχρι στιγμής σκαλί μιας κατρακύλας που κρατάει είκοσι χρόνια και βάλε. Από το 1990 και μετά οι Έλληνες εργάτες ντράπηκαν που είναι εργάτες, πίστεψαν πως θα γίνουν αφεντικά, επιδόθηκαν σε κούρσα κατά φαντασίαν πλουτισμού, αγκάλιασαν τον ρατσισμό και τον εθνικισμό. Πούλησαν την ταξική τους συνείδηση για δέκα μετοχές! Τα όσα ζούμε είναι οι καρποί αυτής της κατρακύλας. Και δεν έχουμε τελειώσει· ούτε κατά διάνοια!

Μέσα σε όλα, δύο είναι οι μάστιγες πάνω από κάθε προσπάθεια οργάνωσης της εργατικής τάξης:

Η πρώτη είναι η ιδέα του αυθόρμητου. Ότι δηλαδή τα κοινωνικά γεγονότα δεν μπορεί παρά να αντιμετωπίζονται με στιγμιαίο τρόπο. Σύμφωνα με αυτή την ιδέα, τα όσα ζούμε δεν έχουν ιστορικό παρελθόν και αιτίες. Μπορούν λοιπόν να αντιμετωπιστούν εύκολα με στιγμιαίους σπασμούς. Αυτός ο τρόπος σκέψης είναι γνωστός γιατί είναι η πεμπτουσία του λόγου των μμε.

Η δεύτερη είναι η ιδέα του πλήθους. Παιδί κι αυτή της γενικής μηντιακής μεσολάβησης, εκφρασμένη στα καραγκιοζιλίκια της αντιπαγκοσμιοποίησης, αυτή η ιδέα αδιαφορεί για το ποιόν του πλήθους αρκεί να είναι πλήθος, αδιαφορεί για τα περιεχόμενα μιας διαμαρτυρίας αρκεί να είναι διαμαρτυρία.

Αυτές οι δύο ιδέες έχουν οδηγήσει σε πλήρη παράλυση. Όλοι φαντασιώνουν - όποτε το θυμούνται- πως είναι έτοιμοι για την έφοδο στα χειμερινά ανάκτορα. Και παραβλέπουν ότι η κατάστασή τους είναι αποτέλεσμα μιας εικοσαετούς κατρακύλας, συνεπώς είναι αδύνατον να αντιμετωπιστεί με έργα και λόγια της στιγμής.

Πρέπει να καταλάβουμε ότι οι συναισθηματικές αντιδράσεις είναι καταδικασμένες, κομμάτι του συστήματος, όπως όλος ο σχετικός τρόπος σκέψης. Ακόμη χειρότερα, ότι τέτοιες αντιδράσεις φτάνουν να προωθούνται από τα αφεντικά και τα φερέφωνά τους. Γιατί τι άλλο είναι η διαρκής -και τάχα ανήσυχη- πρόβλεψη για εξέγερση που διατρέχει τα μμε μαζί με τις αναγγελίες των μέτρων;

Γνωρίζουν καλά οι κρατούντες πως αυτή τη στιγμή κάθε εξέγερση είναι, εύκολα ή δύσκολα, αντιμετωπίσιμη. Και την περιμένουν με ανυπομονησία για να την καταστείλουν όπως γνωρίζουν καλά να κάνουν, συσπειρώνοντας ταυτόχρονα τους φίλους και τους τσάτσους τους. Θα είναι η πραγματική κρατική απάντηση στον Δεκέμβρη - 08.

Καλό είναι να καταλάβουμε πως καμιά μεγάλη ιδέα, καμιά μεγάλη στιγμή αγώνα, καμιά έφοδος στα χειμερινά ανάκτορα, κανένας στιγμιαίος κοινωνικός σπασμός δεν είναι ικανός να μας σώσει. Το "ξύπνημα από τον εφιάλτη" δεν θα συμβεί γιατί δεν υπάρχει εφιάλτης· παρά μόνο ίσως για όσους εξακολουθούν να κοιμούνται.

Κι αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι το πραγματικά δύσκολο, η αληθινή αντιστροφή: Να ανακαλύψουμε ξανά την κοινότητα μεταξύ μας. Τους τρόπους να αποφασίζουμε μαζί για τις ζωές μας. Την εμπιστοσύνη και το κοινό ταξικό συμφέρον. Ακούγεται τόσο δύσκολο, γιατί είναι ρεαλιστικό: Η αντιστροφή μιας κατρακύλας που βαστάει είκοσι χρόνια.

ΣΑΧ

www.saxsxizo.wordpress.com saxgk@yahoo.gr metro.tools@yahoo.com

Metro Tools
εργαλεία για αυτόνομη προλεταριακή χρήση